

Den nikænske trosbekendelse

Den såkaldte nikænske trosbekendelse blev formuleret i forbindelse med kirkemødet i Nikæa i 325. I årene inden var der opstået trosstridigheder inden for kirken vedrørende treenigheden, bl.a. p.g.a. Arius' lære, der hævdede, at Sønnen var skabt og derfor ikke kunne være af samme væsen som Faderen. Uenigheden truede med at splitte kirken og Konstantin indkaldte derfor til mødet. Et af resultaterne af mødet var den nikænske trosbekendelse.

Vi tror på én Gud, den almægtige Fader, alle synlige og usynlige tings skaber.

Og på én Herre, Jesus Kristus, Guds søn, der er blevet født enbåren af Faderen, og det vil sige: af Faderens væsen, Gud af Gud, lys af lys, sand Gud af sand Gud, født, ikke skabt, af samme væsen som Faderen, ved hvem alt blev til, både i himlen og på jorden.

På grund af os mennesker og for vor frelses skyld steg han ned og blev kød og blev et menneske, led og opstod på den tredje dag, og han steg op til himlen; han skal komme for at dømme levende og døde.

Og på den Hellige Ånd.

Men den katolske kirke fordømmer dem, der siger: "der var engang, da han ikke var" og "før end han blev født, var han ikke," og at han blev til af det ikke-værende, eller dem, der siger, at Guds søn er af en anden substans eller væsen eller skabt, eller omskiftelig eller foranderlig.

Overs. L. Grane: *Den danske folkekirkes bekendelsesskrifter*, Kbh. (1976) s.169ff.